

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

LXXVI. An motivum Incarnationis potuerit Christo esse Occasio Gaudij
speculativi de peccato Adami.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

influat in actum mediante habitu Virtutis supernaturalis, (qui alius non daretur id, quod esset dignificandum) non tamen dignificat per solum influxum, aliud enim est influere, & aliud, dignificare. Ex quo ulterius patet, disparitatem assignatam ab Adversario quoad modum influendi, non autem quoad modum dignificandi inter gratiam, & Personam Verbi, esse impertinentem; proinde non debuisse suam Thesin sic concludere: *quam disparitatem non perpendit Haunoldus*: sed sic: *quam disparitatem parvi pendit Haunoldus*.

CONTROVERSIA LXXVI.

MOTIVUM INCARNATIONIS.

An istud potuerit Christo esse Occasio Gaudij Speculativi de Peccato Adami.

344. Necessesse est, Adversarium fateri, quod vel Ecclesia in Sabbato sancto absurdè canat: *O Felix culpa, quæ talem ac tantum meruit habere Redemptorem*: vel quod P. Haunoldus lib. 4. n. 200. *Non absurdè existimaverit*. [Tam parum esse absurdum, Christum gaudio speculativo gaudere de peccato Adami, sine quo non fuisset futurus, quam quod Martyres multi gavisi sint de persecutione Tyrannorum.] Ex hoc enim, quod S. Thomas 2. 2. q. 124. a. 1. ad 3. de Martyrio sic loquatur: *Non debet homo occasionem dare injustè agendi, sed si quis injustè egerit, ipse moderatè tolerare debet: non eo ipso negat, (ut inconsequenter deducit Adversarius) Martyres de persecutione Tyrannorum activè, utpote injustè licitè fuisse gavisos gaudio Speculativo*: Nam per allegata Verba non debet homo occasionem dare &c. tantum excluditur gaudium Practicum, quod scilicet per oblatam occasionem positivè inductivam est causa injustè agendi. Imò S. D. I. c. a. 3. ad 1. agnoscit ut actum perfectionis: *cum ex Zelo Fidei, & charitate fraterna multotiens leguntur Sancti Martyres sponte se obruisse martyrio*, & sic datà occasione solummodo permissivà, speculativè deinde gavisi esse de illatione Martyrij, tanquam de collatione rei desideratæ.

345. Neque hoc gaudium Adversarius rectè nititur tollere ab ipsis, dicendo. [Sicut desideranti rem aliquam absentem, non propterea illius absentia placet; sed quemadmodum peccatum, licet in positivo consistens, ideo sub ratione deformitatis, entitati actus identificatæ, non est à DEO, quia non continetur sub objecto Omnipotentis Divinæ; nec clau-

dicatio oritur à Virtute progressivà, sed à tibia curva, sic licet Verbum non fuisset incarnatum, Adamo non peccante, tamen ad gaudendum nescio quo speculativo gaudio de peccato, se Voluntas Christi impeccabilis (idem vult dicitur de Volunte Martyrum) non extendit.] Ad primam quippe paritatem inter desiderium rei absentis, & inter gaudium speculativum de peccato, ratio disparitatis hæc ab Adversario advertenda fuisset, quia absentia rei desideratæ non est medium vel causa obtinendi rem absentem, & ideo absentia non desideratur: Peccatum vero Adami est aliquo modo causa Incarnationis & existentis Christi; similiter peccatum Tyrannorum est aliquo modo causa persequutionis Martyrij: Vnde sicut licitum est gaudium speculativum de effectu, ita etiam licitum est de causa, vel de eo, sine quo non daretur effectus.

346. Rectè itaque videtur Adversarius aliqualem ignorantiam falsus esse his Verbis: *Nescio quo gaudio speculativo de peccato*: nam planè videtur, non satis intelligere modum tendendi, & rationem motivam gaudij speculativi, quæ in peccato reperitur; quorum utrumque patebit ex ipsius actus expositione, quæ talis est. Displicet mihi quidem peccatum, quatenus est offensiva DEI, ex suppositione tamen, quod illud sit independens à mea actuali cooperatione, gaudeo, quod habeat conducentiam, & à DEO ordinetur ad talem effectum, mihi tam bonum, qui sine ejus existentia non fuisset futurus. Et sic quemadmodum DEVS affectu permissivo potest tendere in ipsam deformitatem peccati, non intendendo illam & per se causando, sed ab arbitrio creato liberè positam ordinando ad bonum effectum, sic Voluntas creata potest de conduci-bilitate & ordinabilitate, aliunde supposita, speculativè gaudere. Vnde altera paritas, ab Adversario objecta, nobis servit ad declarationem gaudij speculativi de peccato non præcisè quæ tali, sed de ratione motivâ, illi, annexa. Et hoc modo gaudet Ecclesia de culpa Adami, tanquam felici, id est, conducente ac ordinabili ad suam felicitatem: ac proinde propter receptum à tota Ecclesia loquendi modum, non est periculum hæresis, cujus cautelam incautè Adversarius objicit hac Thesi suæ clausulâ. [Vbi saltem, quia ex Aquinate 1. p. q. 31. a. 2. etiam ex Verbis inordinatè prolatis incurritur hæresis, est cum Majori cautela loquendum.]

CON-